GRIMM

IVICA
i
MARICA

24176

U maloj kućici okruženoj šumom živjela su sa ocem i maćehom dva nesretna djeteta, Ivica i Marica. Otac im je bio siromašan drvosječa, pa su im bijeda i glad bili dobro poznati.

Da bi bolje živjela maćeha je nagovarala svog muža da se oslobode djece. Govorila bi mu: »Mnogo je usta koja traže jelo — kad ih bude manje ostaće nama više«.

Isprva muž nije hteo ni da je čuje, ali jedne večeri pobjedili su ga maćehina upornost i glad, — otac je pristao. Odlučili su odvesti djecu u šumu i tamo ih ostaviti.

Ležeći budni na svojim krevetima Ivica i Marica su čuli cijeli ovaj razgovor i u strahu se priljubili jedno drugome. Njihova srca su brzo i jako lupala, a jedna misao ih nije ostavljala: »Šta će biti s nama?«

Kad su otac i maćeha zaspali Ivica se nečujno iskrade iz kuće i nakupi pune džepove bijelih kamenčića, pa se opet tiho uvuče u krevet.

Sutradan ih je maćeha probudila vrlo rano. »Danas ćemo ići u šumu po drva, ustajte brzo ljenštine«, govorila je, s mržnjom u glasu; drmajući ih grubo.

Idući kroz šumu Ivica je počeo zaostajati. »Šta oklijevaš«, vikala je na njega maćeha, ali se on nije na to osvrtao već je svaki čas, krišom, bacio poneki od kamenčića.

Na nekom nepoznatom mjestu, daleko od kuće, duboko u šumi, konačno stanu. Tu otac i maćeha zapale vatru, pa reknu djeci da ih pričekaju, a sami odu dalje u šumu.

Čekajući njihov povratak Ivica i Marica pojedu po komad kruha što su dobili ujutro i na kraju, iscrpljeni od umora i straha, zaspu.

Njihov nemiran san nije dugo trajao i djeca se probude usred noći. Strah i hladnoća ukočili su im ruke i noge. Šta da rade sami, u šumi, u tamnoj noći? »Ne boj se, Marice. Dok izađe mjesec naći ćemo već put po kamenčićima koje sam bacao«, hrabrio je Ivica svoju malu sestru, a i sebe.

Kad je mjesec izašao otkrio im je svojom svjetlošću bijele kamenčiće, one, koje je Ivica bacao po putu, te tako pred jutro stignu djeca kući.

Ali maćeha nije mirovala. Nije prošlo mnogo vremena a ona opet nagovori svoga muža da odvedu djecu i da ih ostave u šumi. I opet su to jadna djeca čula. Samo ovog puta su vrata bila zaključana pa je ujutro Ivica pošao praznih džepova. Umjesto kamenčića sada je Ivica bacao mrvice od svog malog komada kruha.

Poslije dugog hodanja zaustave se na nekom mjestu, još dublje u šumi nego prošli put. Tu nalože vatru, pa otac i maćeha odu, a djeca ostanu sama. Dugo su Ivica i Marica željno osluškivali i najmanji šum, da će u njemu prepoznati korake oca i maćehe, ali uzalud. Konačno ih san savlada i oni čvrsto zaspu.

Kad su se probudili sačekali su, kao i ranije, da mjesec izađe kako bi našli put. Ali ovog puta im mjesec nije mogao ništa pomoći. Male ptice su, tražeći sebi hranu, našle mrvice koje je bacio Ivica i sve ih pojele. Tako Ivica i Marica nisu mogli naći put svojoj kući.

Umornih nogu i praznog želuca lutali su Ivica i Marica već drugi dan. A kada ih je počela napuštati svaka nada ukaza se pred njima neka kuća. Ta je kuća bila kao iz snova i oni prosto nisu mogli vjerovati svojim očima: kuća je imala zidove od finog tijesta, krov od čokolade, a vrata i prozore od šećera. Drugih želja umorna i gladna djeca nisu imala i zato se brzo upute ovoj kući.

Kad su došli do kuće počeše joj svojski skidati i jesti crijepove od čokolade i cigle od slatkog tijesta.

Ali tek što su se malo okrijepili, kad se pojavi na vratima neka strahovito ružna baba. »Zašto jedete moju kuću, djeco?« upita ih ona. A onda, kao dobroćudno, dodade: »Dobro, dobro, ali kad ste već tu onda i uđite malo unutra kod bake« i uhvati ih svojim koščatim rukama i ugura u kuću.

Baba nije bila prijatelj djece, pa ni Ivicu i Maricu nije uvela u kuću zato što im je mislila dobro. Ona je bila vještica, a njena su naročito omiljena hrana bila dobro ugojena djeca. Zato je odmah zatvorila Ivicu u daščaru s namjerom da ga tamo drži dok se ne uhrani pa da ga pojede.

Dok je Ivica bio zatvoren u daščari vještica je svojim kreštavim glasom naređivala Marici: »Ti ćeš spremati, kuhati i vodu donositi, a naročito ćeš se brinuti da se tvoj brat što prije ugoji, kako bi mi zalogaj bio što masniji«.

Marica je morala svoje nejako tijelo premarati služeći vješticu i spremajući svome bratu strašnu smrt.

Svakog jutra je nestrpljiva vještica odlazila do daščare. »Pruži mi ruke, Ivo«, govorila mu je, na šta joj je Ivica pružao kosti koje bi ona samo opipala, pošto nije dobro vidjela. Poslije toga je odlazila nezadovoljna, gunđajući u bradu: »Ne, još ga neću klati. Nije se ništa ugojio vražji deran«. Tako bi se Ivičin život produžavao još za jedan dan.

Ali poslije nekog vremena dođe njenom strpljenju kraj i ona ljutito zapovjedi Marici: »Danas donesi dosta vode i dobro raspali vatru jer hoću da zakoljem tvoga brata«.

Iako se gušila u suzama morala je Marica da radi sve što joj je vještica zapovjedila.

Očekujući da se vatra dobro raspali vještica se stalno približavala peći. Za to vrijeme je mala Marica grozničavo mislila kako će spasiti svoga brata. I prilika joj se ukazala, kad se jednom vještica jako nagnula nad vatrom. Skupi ono malo hrabrosti i snage što je bilo u njoj, gurne vješticu u peć i brzo zatvori vrata. Tako vještica izgori u groznim mukama platívši za nedjela koja je počinila.

Marica odmah otrči do daščare da pusti svog brata. »Ivice, Ivice, možeš izići! Gurnula sam vješticu u peć!« radnosno je vikala još izdaleka. A ne treba reći koliko je tek Ivica bio radostan kad je ovo čuo.

Skačući od sreće počnu obilaziti kuću da vide šta je sve imala ta gadna vještica. Tamo ih je čekalo zaista veliko iznenađenje. U jednoj sobi našli su puno zlata, bisera i dragog kamenja, toliko koliko nisu mogli ni ponijeti. Kao da ih je sudbina naplatila za pretrpljene muke i oni uzmu što su više mogli.

Natovareni ovim dragocjenostima Ivica i Marica pođu svojoj kući. Idući tako naiđu na neku veliku vodu, pa kako nisu znali plivati, a u blizini nije bilo nikakvog čamca, nisu znali kako da dođu na drugu obalu. Ali tu je bila jedna patka i Marica joj umiljatim glasom reče: »Dobra patkice, da li bi nas htjela prevesti. Mi idemo poslije dugog vremena našem tati i hoćemo ga što prije vidjeti, i zagrliti«. Ovu nježnu molbu patka nije mogla odbiti, te ih, jedno po jedno, preveze na svojim leđima.

Dosta su još išli poslije toga, ali najzad osvanu dan, kada su ugledali dobro poznatu kuću — njihovu kuću. To im ispuni srca silnom radošću i oni potrče prema njoj.

Tek što su pokucali na vrata, već im otac otvori. »Draga moja jadna djeco«, govorio je jecajući od radosti, što ih opet vidi, »ipak je sudbina bila milostiva prema meni kad mi vas je vratila. Sad više nema nikog tko bi nas rastavio, vaša maćeha je umrla«.

I otada su Ivica i Marica sretno živjeli sa svojim ocem.

Izdanje:

ČZP »GOSPODARSKI VESTNIK«
Ljubljana, Miklošičeva 38/I

1966

Crteži
DRAGAN KALMAREVIĆ

Uredio
RATOMIR MARKOVIĆ

Štampa:
GRAFIČKI POGON
Tvornice duhana i ambalaže
Rovinj